

Умникъ.

Тръгналъ единъ човѣкъ за града да продава сита. Като слизалъ изъ единъ баиръ, той изтървалъ едно сито и то се търколило надолу.

— Я гледай, то знаяло да тича, казалъ умникътъ, пъкъ азъ съмъ взелъ да се мжча да го нося.

— Хей, сито, върви на пазаря! Азъ ще изпратя и братята ти следъ тебе.

Той сложилъ на земята останалитѣ сита и почналъ да ги пуща изъ баиря едно следъ друго.

— Чакайте ме всички на пазаря! извикалъ умникътъ и тръгналъ къмъ града.

Стигналъ, а ситата ги нѣма. Чакалъ дълго. Хората почнали да се разотиватъ отъ пазаря, а ситата не дохаждатъ. Тръгналъ и почналъ да пита, где кого срещне, — виждалъ ли е нѣкой ситата му. —

— Кой ги донесе? попиталъ единъ търговецъ.

— Кой ли? Сами дойдоха! Тѣ могатъ да пжтватъ. Търговецътъ се изсмѣлъ.

— Вижъ ти, рекълъ умникътъ, азъ още като ги видѣхъ, какъ силно тичатъ, познахъ, че ще заминатъ пазаря. Главата си залагамъ, че тѣ сж отишли на пазаря чакъ въ другия градъ.

Взелъ си той единъ конь подъ наемъ и тръгналъ да отиде въ съседния градъ да си търси ситата. —

Пословица. Умъ царува, умъ робува.

Народна приказка.